

den Omstændighed, at de kirkelige Handlinger udføres i Kirken, fremfor i Huset, synes ikke at kunne give nogen særdeles Anledning til Splid, naar der først er en Lov derfor, og dernæst er det jo ikke noget Nyt, at andre Præster komme ind i Kirken og der udføre de kirkelige Handlinger. Det er jo selv paa Landet meget hyppigt Tilfældet ved Vacancer, for ikke at tale om det Tilfælde, at en Præst bliver syg, eller ved andre Leiligheder faaer en anden Præst til at udføre sin Tjeneste for sig; men vi have jo i Kjøbstæderne og navnlig i Kjøbenhavn mange Exempler paa, at Præster af meget forskjellige Anskuelser kunne staae ved Siden af hinanden i den samme Kirke, uden at der er fremkommet saadanne forargelige Optrin, som flere ærede Talere have forestillet os som nødvendige Følger af den Frihed, vi her tilsigte. Jeg skal forøvrigt, da Tiden er saa langt fremrykket, ikke gaae ind paa mange af de andre Punkter, som jeg ellers kunde finde Anledning til at indbegaae, men jeg skal blot nævne, at nogle ærede Talere have misforstaaet Forslaget, som om det tillige skulde give Afgang til Prædikenen i Kirken af en fremmed Præst. Det har ikke været vor Tanke, idet vi udtrykkelig kun have nævnet „kirkelige Handlinger“. Det er vel ogsaa for en ikke ringe Deel denne Misforstaaelse, der har bragt til at troe, at Forslaget vilde føre de ubehagelige og forargelige Optrin med sig, som man har meent kunde fremkomme derved. Naar den ærede Rigsdagsmand for Bornholm (Dam) har ønsket, at vi havde taget Prædiken med, skal jeg ikke nægte, at jeg personlig kunde ønske det samme, men det var af Hensyn til den Modstand, det muligviis kunde finde, at jeg ligesaa lidt som mine ærede Medforslagsstillere har anset det for rigtigt at gaae videre. Det er dog allerede et Fremskridt, naar vi kunde bringe det dertil, at Præsten, der engang, om end for længe siden, kaldtes saavel „Kirkeherre“ som „Sogneherre“, ikke længere, saaledes som vi Alle vide, at det ofte skeer, kunde tale om „min Kirke“, ligesaa lidt som han, siden Loven om Sognebaandets Opøsning kom ud, kan tale om „mit Sogn“; — det vilde allerede være et væsentligt Fremskridt, om det gjennem dette Forslag, naar det blev til Lov, blev klart, at Kirkebygningen var Sog-

nets eller dog Menighedens og ikke Præstens. Jeg kan maaskee anføre, at jeg kjender et Tilfælde, hvor endnu i dette Aar en Provst ved Subsættelsen af en Præst har overgivet denne saavel Kirken og alle dens enkelte Dele som enhver Sjæl i Menigheden; ligeoverfor saadanne gængse Anskuelser troer jeg virkelig, at dette Lovforslag, hvor lille og ringe det end er, er et saadant Fremskridt, at man maa være glad derved og ikke forlange, at man skal gaae endnu videre.

Formanden: Rigsdagsmanden for Odense Amts 7de Valgkreds har Ordet.

C. Petersen: Jeg frasalder det.

Formanden: Kirke- og Underviisningsministeren har Ordet.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg kan ikke Andet end beklage, at den ærede Rigsdagsmand (Høgsbro) ikke i det nye Testamente kan finde nogen Hjemmel for de Ytringer af mig, som han har paaanket.

P. C. Olsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Rigsdagsmanden for Sorø Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. C. Olsen: Den ærede Minister yttrade, at det ikke gif an saaledes at slutte fra, hvad der havde staaet i Bladene, og fremføre det her i Salen; det tiltræder jeg fuldkommen, thi der staaer saa Meget i Bladene, der ikke er sandt, og dersom den ærede Minister altsaa havde paavist, at hvad jeg fremførte, og som jeg hentede fra Bladene, ikke var sandt, saa kunde det være en anden Sag, og saa kunde den ærede Minister have badlet mig. Det var imidlertid ikke af den Grund, at han yttrade sig imod mig, men fordi det ikke skulde være passende her i Salen at fremdrage, hvad der var skeet med enkelt Mand; men jeg tilstaaer, at jeg havde den Formening og har den endnu, at man ikke fremdrager noget Ubekjendt, naar man anfører, hvad der har staaet i alle offentlige Blade, og at det altsaa ikke kunde